

Tapasimme Kati Kovacsin ja hänen poikansa Leonardon joulun välipäivinä Cafe Amoksessa Helsingissä. Tämä haastattelu perustuu tuolloin äänitettyn äärimmäisen epäselvään nauhaan. Automaattinauhuri oli pätkinyt keskustelumme täysin mielivaltaisiin pätkiin. Dadaa? Kiitos, Panasonic.

KATI KOVACS ARTISTIKSI

jäänyt vähemmälle tilan puutteen vuoksi.

– Mä olen maalannut tosi vähän. Ei mulla ole sellaista tilaa nyt. Et sä voi levittää kaikkia tarvikkeita tunnin maalaamista varten ja sitten järjestää taas pois.

– Sarjakuvia mä piirsin ekan kerran jo tosi pienenä. Mulla on vielä tällöillä sellaisia juttuja, joissa lukee "Kati 10 vuotta"... Varmaan se tarttui noista akuunkoista sun muista. Mutta sitten se jäi moneksi vuodeksi niin, etten tehnyt juuri mitään.

– Kannuksessa julkaistiin kerran yksi juttu, jonka mä olin tehnyt 14-vuotiaana. Mä olin lähettänyt sen joskus ihan kakarana ja sitten se oli jäänyt niiden arkistoon. Kun niillä sitten oli joku naisnumero, niin ne laitoivat sen sinne. Tai kyllähän ne ensin kysyivät muita lupaa; kirjoittivat ensin Espooseen ja sitten Roomaan. Monet ihmisethän ei tahdo, että niiden vanhoja juttuja julkaistaan.

Katin sarjakuvissa omakohtaiset kokemukset suodattuvat vallattoman mustan huumorin läpi. Mistä kaikki ideat tulevat?

– Aivolohkoista! (Naurua.) Se lähtee niin pienestä. Mä voin joskus tajuta sen sitten, kun olen saanut jonkun jutun loppuun. Harvoin mä suunnittelen etukäteen. Mä vaan istun siinä pöydän ääressä ja piirtelen.

– Vähän aikaa sitten kävi niin, että mä sain idean yhdeksi ihmisestä. Sovellutin sen itse

sarjakuvaiksi. Ei se ollut varsinaisesti mikään käsikirjoitus: pari lausetta, joista sitten muodostui tarina. Olkeastaan mä en edes tunne ketään, joka olisi kiinnostunut kirjoittamaan kässäreitä. Tai no joo, mulla on työn alla yksi **Pauli Kallion** käsikirjoitus, mutta en ole ehtinyt edes aloittaa sitä. Deadline olisi vuoden lopussa, apua! Nyt kun mä pääsen Roomaan, on pakko aloittaa. Enhän mä Suomessa pystykään mitään tekemään, kun mä olen mun mutsin ja faljan himassa. Siellä ei ole mun pöytää eikä mun rauhaa. Sitten leonardo on ollut melkein kaksi viikkoa kipeänä, enkä ole pystynyt keskittymään.

– Mä olen tämän lapsen kanssa kotona ja piirrän sen verran kun ehdin. Silloin kun se nukkuu. Illalla tai iltpäivällä. Silloin, kun tätä ei ollut, mä tein paljon enemmän, mutta enää en ole ehtinyt. Ei sille mitään mahda. Tai siis: enhän mä tahdokaan sille mitään mahtaa, kun mä olen tämän lapsen halunnut.

Kun sanon erityisesti pitäneeni Katin teke- mästä lentokenttärömanssi-sarjakuvasta, Nervilistä, hän toteaa: "Kato kun se on totta."

– Kyllä mä siitä pidän itsekin, koska mä pidän siitä muistosta, siitä jutusta, mikä silloin tapahtui. Se jätkä on muuten ihme tyyppi - se soittelee mulle yhä. Ajattele, mä tutustuin siihen lentokentällä, enkä koskaan sen jälkeen ole nähty. Se soittaa mulle Roomaan ja ky-

syy mitä kuuluu... Mä en sitä tajua. Miten voi ainakin kuuden vuoden jälkeen olla tollainen.

Kati kertoo pitävänsä myös sarjakuvastaan Kotolisa kahvitukio, joka ilmestyy Naarassarjalenden kakkosnumerossa toukokuussa. Ja uudesta, vielä julkaisemattomasta sarjakuvasta, jossa "puhkeaa elämään sellainen lihan-syöjäkäsi... tai enpäs kerrokaan, ehkä se ilmestyy jossain."

Katin kuva äitiydestä ja naiseudesta on poikkeuksellisen raadollinen, hysteeriset äidit, arpieet rinnat ja ahdistuneet lapset.

– Sellaista se on, heh; minä olen madonna, antaa tissien mennä vaan!

– Kerran kun mä hain duunia Italiassa noilla piirroksillani, mulle sanottiin: "Jos sä olisit mies, sä olisit hirvee sovinnisti. Sulle annetaan anteeksi koska sä olet nainen." Ja se oli vielä nainen, joka niin sanoi.

Kati pakkasi **Leonardonsa** ja lähti uuden vuoden aattona takaisin Roomaan. Parin viikon kuluttua tuli pikapostissa kuvitus tähän **Sarjainfoon**. Toivottavasti Katiilla on jatkossakin aikaa lähettää suomalaisten lehtien lukijoita jumalaisilla töillään.

Roju & HH

PINASTA KAMELINAIKEN

